

Поразни учинак једног амбасадора

Увод

Комнен Бећировић

Прошле су три и по године од објављивања овог интервјуа, 15 новембра 2004, на електронском гласилу Рада Дробца *Artel*, затим у недељнику *Svedok* од 30 новембра и на сајту истога, да би убрзо био преузет на мрежи *Antic.org* на коме се још увек налази, затим на сајту *Истина* од 12 јуна 2005, и најзад на сајту *Novinar* од 27 априла 2007, на коме је такође доступан. Међутим, читајући га и приређујући га данас, ради постављања у зборник мојих радова на сајт *Творац-града*, увиђам колико је време потврдило слику неспособности, заблуделости и штеточинства досовске дипломатије на

челу са Гораном Свилановићем, слику коју сам онда дао на примеру Радомира Диклића, њеног представника у Паризу.

Суноврат се наставио вођењем спољне политике од стране Вука Драшковића које се састојало у нојевском завлачењу главе у песак, у повлађивању и удварању светским моћницима, у обарању целе кривике за сва југословенска зла на Милошевића, у упорном негирању до малоумности да у свету постоји било каква омраза, а још мање завера у односу на Србе па да не треба ништа ни предузмати како би се светско јавно мњење исцелило од те опаке бољке. Уз то се наставило са лошим избором дипломатских представника. Сам Диклић, тужни јунак ове сторије, уместо да за своје штеточинство буде заувек одстрањен из дипломатије, у међувремену је награђен местом саветника у влади Србије и Црне Горе и, као такав, ишао у пратњи Светозара Маровића код папе Бенедикта XVI, да би затим био именован за амбасадора у Бриселу. А добио је, 2005, и француски Орден заслуге, *Ordre du mérite*, свакако за свој труд уложен на гушењу српске истине у Француској, будући да је Ширак, на његову велику срамоту, упрегао Француску, прво у службу Бошњака, а затим Шиптара против Срба, француских савезника из два светска рата.

Тако су пролазиле године током којих су хрватска и бошњачка страна преко својих лобија, служећи се Интернетом, књигама и филмовима, утврђивале лошу слику о Србима у свету. Наравно да је албанска страна, која је тек имала да оствари свој коначни циљ, служећи се како пропагандом тако и притисцима и корупцијом, непрестано радила на одвајању Косова од Србије, на проглашењу његове независности као првим кораком припајања Албанији, што је резултирало зимушњим

сепаратистичким чином шиптарске екипе у Приштини под окриљем Сједињених Америчких Држава и Европске Уније.

Док је нама Србима на Западу, као што се може видети из штива који следи, све то још од почетка било савршено јасно, демократи на власти у Србији истрајавали су у својој заслепљености, да би се тек нешто пробудили и тргли најавом Ахтисаријевог плана и развили извесну дипломатску активност са закашњењем од читавих седам година. Рецимо, за своје вишегодишње заклињање у Европу, председник Србије Борис Тадић, добио је као награду, након свог зимушњег реизбора, признање независног шиптарског Косова од те саме Европе! Да је Војислав Коштуница прихватио предлог који му је упућен с наше стране одмах по доласку на власт 2000, да се створи Светски одбор за истину о српском народу са једним међународном ТВ мрежом макар путем Интернета, да се ради свим силама на стављању Србије под заштиту Русије и тражи одлазак страних окупационх трупа са Косова, не би се данас Србија налазила у овом немогућем положају, нити би он скоро усамљен викао на светску неправду и кршење међународног права. Напротив велика антисрпска лаж била би разголићена и разбијена, а призори српског страдања и мученишва били би преплавили свет.

Уствари Коштуница испашта своје досовско проклетство: није се могла, без тешких последица, дати судбина Србије Зорану Ђинђићу које је, у неколика маха, позивао НАТО да настави бомбардовање Србије све дотле док не падне Милошевић. А кад је већ до тога дошло, онда је пожурио да, тајним договарањем са Карлом дел Понте, испоручи Милошевића са другим Србима безаконим Хашком суду, не чинећи ништа код хашке тужитељке са којом је чак био на *ти*, да изађу на видело чудовишни шиптарски злочини над Србима за које се онда потанко знало. Министарство спољних послова СРЈ-е је, већ 2000, било објавило три тома на око две хиљаде страна у речи и слици страха које је починила такозвана Ослободилачка војска Косова, злогласна УСК. Истовремено је то министарство објавило, такође у три дебела тома на енглеском језику, црну књигу стравичних НАТО злочина над српским народом, насловљену *Nato Crimes i Yugoslavia, 24 march – 10 june 1999*.

Међутим требало је да сама Карла дел Понте, након своје осмогодишње острвљености на Србе, у својој управо изашлој књизи, *Лов, ратни злочинци и ја*, подигне тек мало завесу над шиптарским, али не и НАТО злочинима, па да се о њима почне говорити. Јасно је да је она при том била мотивисана преваходно таштином и славољубљем, посебно уображењем да је она отеловљење светске правде, а никако неком грижом савести или саосећањем према Србима. Наравно да се својевремено од Горана Свилановића, коме је, у зли час, Коштуница био поверио српску дипломатију, није могло ништа очекивати на том пољу, будући да је он, још пре свргавања Милошевића, преклињао Холбрука да Србе ослободи

Косова, па је свакако био дао налог амбасадорима наименованим углавном из његове безначајне Грађанске партије, да делују у том смислу. Није било силе да се, рецимо у Југословенском затим Српском културном центру, промовише ни једна од мноштва књига које су излазле на тему српског страдања, српске правде и истине.

Тако се, на несрећу, што неспособношћу и нехатом, што застрањеношћу и непознавањем светских реалности насталих пропашћу Совјетског Савеза, што интересима неких партија и њихових вођа да се по сваку цену, не прежући ни од саме издаје, домогну власти и богатства, радило у свим доменима на националном расапу и расулу, уместо да се радило на националном спасу.

Разговор који следи одсликава ту кобну досманлијску политику на једном примеру и у једном тренутку кад је зло било у пуном јеку.

Априла 2008

ПАРИСКА ИСПОВЕСТ КОМНЕНА БЕЋИРОВИЋА

Новембра 2004

Ових дана се Радомир Диклић, након четири године проведене на дужности амбасадора Србије и Црне Горе у Паризу, коначно враћа у Београд, што је свакако тренутак да се направи биланс његовог учинка за то време.

Мало је рећи да је тај учинак ништаван, раван нули, пошто је он, горе од тога, у сваком погледу поразан и погубан по српску националну ствар. То се одмах видело из првих Диклићевих наступа на Телевизији кад је, преузимајући тезе западне пропаганде у оптицају, стао да прича како је Милошевић одговоран за распад Југославије и сукобе који су затим настали, како ће суђење Милошевићу у Хагу деловати васпитно на Србе, како постоје поштени Албанци с којима се може направити мултиетничко Косово, наводећи при том име Адема Демаћија, духовног оца Учк-е. Наравно да је остао без речи кад је Милошевић, приликом свог првог појављивања пред Хашким судом, средином фебруара 2002, показао све размере злочина Нато-а над српским народом, тако да

су све западне ТВ мреже нагло прекинуле директан пренос из хашке суднице, како би се и даље сакрила истина о тим страхотама и права природа НАТО агресије.

Никада Диклић није ни покушао да искористи прилику, која му је пружана на разним ТВ каналима, да протури нешто истине о нама, да дадне право објашњење југословенске драме, да укаже на њене дубоке историјске корене, да постави питање одговорности Туђмана и Изетбеговића, да изађе са доказима, као што су *Исламска декларација* и *Беспућа повијесне збиље*, да покаже откуд толико мноштво Албанаца у срцу Србије, да истакне историјски, културни, верски и уопште цивилизацијски вид косовског питања насупрот етничком - укратко да чини оно што смо чинили на Телевизији ми Срби и наши француски пријатељи све док нас одатле Диклић није истиснуо. Напротив, једнако је нагваждао о демократији и људским правима, непрекидно пуцајући на Хашког Сужња под чијом је тобожњом страховладом сасвим слободно основао сопствену новинску агенцију, и не допуштајући му, како је још пролетос изјавио, никакву олакшавајућу околност. Све је то код Диклићевих саговорника, понекад, стварало нелагодност, а код нас Срба осећање разочарања и стида што нас једна таква особа представља у једној великој нацији као што је Француска. К томе, својом појавом, деловао је више као неко лице из прича Радоја Домановића или Боре Станковића, него као модерни дипломата, тим пре кад смо видели како му се, приликом наступа на каналу Arte, у женерику појавио, уз његово име и презиме, и његов популарни надимак Бацко.

Међутим, убрзо по ступању Диклића на амбасадорску дужност, наши медији су пренели његову изјаву како се црна слика створена на Западу о Србима, може променити преко спорта и културе. Шта је на том пољу учинио?

Што се тиче спорта, можда је он то говорио као бивши рукометаш "Партизана", али то је била обична будалаштина, будући да, и кад би већина Срба постали олимпијски прваци, тешко би са себе могли да скину љагу коју су на њих западни медији годинама набацили. А што се тиче културе, преко ње се

заиста могло пуно учинити, али требало је ту културу, као и неопходну националну свест, имати, што није био нимало случај овог бившег новинара Танјуга, а затим, кад је из Танјуга отпуштен, оснивача са са још неколико бивших танјуговаца, агенције Бета те њеног директора. Поставши члан главног Одбора малене партије Грађанског савеза Горана Свилановића, чијим ће несрећним именовањем за Министра спољних послова СРЈ, после Октобарског преврата 2000, ова партијица узурпирати сва кључна дипломатска места, па ће једно од најважнијих запасти и каквог таквог Диклића.

Борка Божовић

Наравно да ће он на културном плану потпуно затајити, као што ће то учинити и на дипломатском, изабравши, на пример, за свог главног саветника за културу, Борку Божовић, бившу стујардесу ЈАТ-а, затим власницу галерије "Хаос" у Београду и активисткињу Отпора. Ова средовечна бахата особа је, без икаквог познавања француске средине и културе, посебно без знања француског језика, осим толико што је била научила да најави путницима слетање и узлетање авиона и да вежу појасеве, стала је наједном да ведри и облачи, да хара и сеје хаос по Паризу, јавно тврдећи како је Културни центар постао легло Милошевићеве пропаганде, како је његова делатност испод сваког нивоа, како она хоће да томе учини крај и да, како је за дневник *Вести* дословно изјавила, деконтаминира Центар, то јест да га разгади и очисти, као да се ради о гамадима и глодарима, од неподобних елемената. Тај нацистички речник, који се односио на нас Србе и наше француске пријатеље, који смо годинама водили борбу са хидром лажи, и којима је, у општој изолацији, Центар био једно од ретких места окупљања, представљао је такву увреду да смо у један мах мислили да Диклићеву министарку-саветницу, како јој је, мислим, била званична титула, тужимо суду.

Али, пре но што пређемо на питање колико су те оптужбе имале основа, подсетимо данашње читаоце, пошто је онда о томе било пуно речи, како се Борка Божовић обрела на челу Културног

центра, кад сте ви били званично наименовани на ту дужност од стране ондашње Савезне владе, што су, уосталом, пренели медији?

Уствари Савезна влада је прихватила предлог Српске православне цркве која је сматрала да бих, својим дотадашњим трудом на пољу српске културе и истине, могао бити користан на једном таквом месту. Наиме, да подсетим, ја сам почетком 70-их покренуо светску кампању за спас Његошеве задужбине на Ловћену, укључивши у тај подухват, између осталих знаменитих личности, једног од највећих људи XX века, Андре Малроа, писца и филозофа уметности те Министра културе у Де Головој влади у раздобљу од 1959 до 1969. Малроа сам срео управо те 1969 године у оквиру велике серије разговора које сам онда водио и објавио и, углавном у *Нину*, са најистакнутијим француским ауторима оног времена, као што су били, осим Малроа, Франсоа Моријак, Жан-Пол Сартр, Луј Арагон, Жак Превер и други.

Може се замислити какав је био мој контакт са Малроом, коме сам био претходно доставио своја питања, кад ми је, примајући ме и, пре но што су камере Београдске телевизије почеле да снимају наш разговор, рекао: "Ваша питања су врло високог нивоа и морам вам признати да сам се за одговор на њих припремио, чак сам направио забелешке". А аутор *Људске судбине* и *Гласова тишине*, био је човек коме сам се тада на свету највише дивио. Наравно да Малроу, проповеднику људске величине, није било тешко да схвати сву изузетност Његошеве судбине песника, свештеника и владара, па да се одмах заузме за спас Ловћена, као саставног дела те судбине. На жалост, Броз и његови црногорски сатрапи остали су на то, као и на све остало, глуви и упорни у свом чудовишном науму против Ловћена.

Комнен Бећировић на Ловћену 1969

Комнен Бећировић у Хиландару 1976

За мене је непочинство на Ловћену претстављало велико освешћење па сам се убрзо окренуо националним темама, објавивши током 70-их у *Монду* и другде, своја *Писма из српских светилишта*, управо из Студенице, Хиландара, Сопоћана, Острога, Ђелија... Крајем наредне деценије сам повео акцију, такође међународних размера, за спас Мораче и Студенице од постопа, акцију у којој је велику улогу одиграо славни швајцарски еколог Франц Вебер, оснивач истоимене фондације, с којим сам ступио у везу приликом његове сјајне кампање за спас Аполоновог светилишта у Делфима. А кад је већ наступио распад Југославије и српски

народ се нашао на голготи, био сам један од оних Срба у дијаспори чијем ангажовању није имало граница, било оглашавањем у новинама, било наступањем на електронским медијима, било учешћем на јавним скуповима. Уосталом, неки наслови мојих текстова, изашлих између 1989 и 1999 у француској штампи, као *Правда за Србе*, *За помирење између Срба и Хрвата*, *Бродолом савести*, *Искушење зла*, *Запад и антисрпска граја*, *На прагу апокалипсе*, *Косово као питање*

цивилизације, Пошаст једноумља, довољно говоре о тим мојим настојањима.

На непуну годину дана пре агресије Нато-а на Србију и Црну Гору, у мају 1998, дао сам интервју швајцарском дневнику *Тан*, у коме сам осудио општу ратно-хушкачку хајку на Србе, посебно указавши на погубне последице евентуалног рата по човекову околину те природну и културну баштину у том делу Европе. Месец дана касније, мој приатељ Франц Вебер је, у пратњи двадесетак европских новинара, посетио Косово и Метохију, упутивши затим апел међународној јавности, посебно Унеску и Савету Европе, а потом лидерима великих сила, Клинтону, Блеру, Шираку, Шредеру и Јељцину, ради заштите споменика цивилизације у српској покрајини. У истом духу је било је и моје обраћање јавности које је 15 марта 1999, дакле само на девет дана пре бомбардовања од стране Нато-а, изашло у *Фигару*, обраћање које су са мном подписали византолог Андре Гију и писац Владимир Волков. У њему сам упозоравао да би могло доћи до уништења косовског културног наслеђа, како од бомби Нато-а тако од стране шиптарских терориста, страховање, које се, на несрећу, показало увелико основаним.

Свакако да је митрополит црногорско-приморски Амфилохије имао у виду ту вашу делатност кад вас је, у име Цркве, предложио да водите српску културну ствар у Француској.

Он је то учинио у сагласности са неколико световних личности, међу којима Зоран Жижих, тадашњи председник Савезне владе, и Богољуб Шијаковић, Министар вера у истој. О томе нисам ништа знао све док ме, једним телефонским позивом у фебруару 2001, није обавестио професор Шијаковић. Међутим, оно што ме у њиховим очима чинило заслужним за један такав посао, који сам ја схватио као праву мисију, у очима досоваца, који су се већином излегли у демократе из некадашњих Брозових партијаца, а неки се богме и укотили у великој несрећи што је снашла српски народ распадом Југославије, чинило ме веома неподобним па су решили да ме, на месец-два пре ступања на дужност, и пошто сам већ био направио програм рада, у томе онемогуће.

Како су то извели?

Тако што су покренули против мене медијску кампању чланцима двоје новинара *Нина*, Радмиле Станковић и Србољуба Богдановића, који су ме у два узастопна броја тога недељника, оптужили да ни моје ангажовање током југословенске драме, нити моје сагледавање ове, није нимало у складу са начелима које је онда прокламовао министар Спољних послова Горан Свилановић, наиме да сам оклеветао Немачку и ислам, као и да сам, у неком чудном споју, велики обожавалац Његоша и режима Слободана Милошевића. Истовремено су обзнанили да се, насупрот мени и моме друштву, рађају три звезде на српском дипломатском и културном небу: Александра Јоксимовић, Гордана Ћирјанић и Борка Божовић. Једном речју: благо Србима!

Наравно да је све ово било крајње гротескно. Међутим, оно што је била истина јесте да сам, у својој *Посланици браћи Русима*, коју сам им упутио после Јељциновог удара на Парламенат октобра 1993, коју је објавила *Литературнаја Русија*, а делимично пренела *Политика*, написао како је канцелар Кол успио, помоћу дипломатије, марке и Хрвата, да успостави премоћ Немачке у Европи, дакле управо оно што нису успели цар Виљем и Хитлер преко два светска рата. Указао сам такође, утолико пре што је онда настала чеченска побуна, на растућу опсност по Русију од ислама, као и од ширења НАТО-а на земље Источне Европе и Украјину, што се све показало тачним до дана данашњега.

А што се тиче Милошевића кога ми је чељаде из *Нина* прикачило уз Његоша, како би обзвредило моје бављење овим, не само да му никад нисам упућивао похвале, већ напротив покуде. То сам управо учинио после његовог наметања санкција босанским Србима, лета 1994, затим после потпуног препустања Западне Славоније у мају, и Крајине у августу 1995 Туђмановој солдатесци те Републике Српске бомбама НАТО-а у септембру исте године, као и уступцима затим учињеним у Дејтону, више него што му се тражило. Своју осуду Милошевићеве политике изнео сам у дугом интервјуу, који је са мном водио мој велики саговорник Јован Дујовић, објављеном у београдском

двонедељнику *Аргумент* од 9 септембра 1994. У томе сам још даље отишао у посебном тексту изашлом, годину дана касније, у подгоричкој ревији *Исток* те у беседи на Светском сабору Срба, децембра 1995 у Паризу. Подвргао сам критици Милошевићево самозаваравање да ће га Запад, жртвовањем српских интереса западно од Дрине, оставити на миру и поштедети Србију, посебно указавши на његово одсуство са медија кад се са њих није требало мицати, на његово кобно ћутање кад је стално требало говорити и вапити до неба српску правду и истину, што он, на жалост, није уопште чинио.

Међутим, нисам могао, нити је имало икакве основе, нападати Милошевића са становишта западних медија и политичара који су га, у хору са српском опозицијом, запарложеној у идеолошкој причи о људским правима и демократији, несвесној велике светске катаклизме изазване распадом Совјетског Савеза и обневиделој чак и на историјске узроке југословенске драме, гневно оптуживали за сва зла на Балкану и малте не под небесима, поистовећујући до бесмисла сваку одбрану српске ствари са одбраном Милошевића. Тако сам испао његов обожавалац зато што нисам хтео да завијам заједно са курјацима жедним српске крви, бар кад су били у питању курјаци споља, а богме и неки изнутра, већ сам бранио српску ствар колико сам могао.

Свој став према Милошевићу најпотпуније сам изразио у опсежном тексту *Милошевић крив и прав* - крив према Србима, а прав према такозваној међународној заједници - тексту објављеном у месечнику *Balkans-Infos* од маја 2001, затим у мојој књизи *Le Kosovo dans l'âme, У души Косово*, изашлој исте године у Паризу. Уствари, Милошевић је, тек када се нашао у Хагу, стао да говори, и то толико убедљиво да је своју оптуженичку клупу претворио у трибину истине о српском народу, оно што је требало да непрестано говори док је био на власти и док је имао све медије на располагању, што он, на несрећу, није користио. Жалио ми се Рено Жирар из *Фигара*, да је пет година безуспешно тражио разговор са Милошевићем, а да га је добио са Коштуницом само за десет дана по доласку овога на власт.

Али вратимо се Диклићевој саветници Борки Божовић: колико су њене оптужбе на рачун Културног центра имале основе?

Николико! Како, докле га је водила Неда Глушчевић, професионални дипломата, са Зорицом Терзић, особом са образовањем стеченим на Сорбони, тако и кад му је на чело дошао песник Божидар Шујица, Центар је одлично радио. Иако је Шујица на то место дошао по жељи Мире Марковић и није знао француски, он је поступио здраворазумски, замоливши нас неколицину, мене, као свог друга још с Факултета, Косту Христића и Владимира Димитријевића, који смо увелико на себи носили српску ствар, да га помогнемо и показавши се сасвим отвореним и захвалним за наше разне иницијативе.

Пошто сам донекле претставио себе, треба да кажем реч-две за ову двојицу интелектуалаца првога реда у српској дијаспори на Западу: Коста Христић, из познате београдске породице, завршио је крајем 50-их филозофију на Сорбони да би се убрзо запослио у *Монду*, пре но што ће, након читаве деценије проведене у том листу, прећи у недељник *Le Point* где ће водити секцију за источне земље, Совјетски Савез и Југославију, које ће више пута посетити. Од почетка југословенске драме чинио је све да допринесе њеном правилном сагледавању у француској јавности, како својим чланцима тако својом књигом *Les faux frères, Лажна браћа, југословенски привид и стварност*, изашлом 1977, затим збирком чланака на тему агресије Нато-а, под насловом *La résistance serbe, Српски отпор*, објављеном крајем 1999.

Владимир Димитријевић пак, настанивши се као млад емигрант - породица му је била прогоњена од комуниста - у Лозани где је успио да, почетком 60-их, оснује издавачку кућу *L'Age d'Homme*, која ће, поред разних европских аутора, објавити мноштво дела, како класичних тако савремених, из српске, руске и пољске књижевности и историје. Током бурних збивања на бившим југословенским просторима, објављивао је оно што се други издавачи нису усуђивали објавити због истинитог сагледавања тих збивања, као управо књиге генерала Галоа, Патрика Бариоа, Димитрија Аналиса, грчко-француског аутора, Жака Вержеса, славног адвоката, и других. Многе од промоција тих књига у Културном центру, посебно дела као што су *Травничка хроника*

Ива Андрића, *Сеобе и Итака и коментари* Милоша Црњанског, или *Живот Светог Саве* Николаја Велимировића, имале су карактер правих свечаности. Ова последња промоција утолико више што је била пропраћена изванредним појањем солисткиње Дивне Љубојевић из музичког ансамбла манастира Ваведења. Том приликом, као и у низ ранијих, било је толико публике да су обе сале Центра биле препуне.

Које бисте, међу српским угледним личностима, поменули као госте на тим вечерима?

То су били, на пример, митрополит Амфилохије Радовић, епископ Атанасије Јевтић, академик Милорад Екмечић, приповедач Антоније Исаковић, бард српског песништва Миодраг Павловић, историчар Душан Батаковић, жестоки критичар Милошевића, најстарија дама наше поезије Мира Алечковић, песници Брана Петровић, Драган Колунџија, Александар Петров, професор др филозофије Богољуб Шијаковић, његошолог др Крунослав Спасић, новинар и хумориста Жика Живуловић Серафим, и низ других. Ту су долазиле и политички људи међу којима Вук Драшковић који је, као подпреседник у Милошевићевој влади, уочи агресије Нато-а, дао баш у Центру конференцију за штампу. Том приликом смо се и помирили, након мог чланка *Вазал светске завере* - наслов није био мој, већ редакције -, објављеног на целој страни *Новости* од 10 септембра 1993, у коме сам, иако одајући Драшковићу признање за буђење српске националне свести, указао на његово несхватање како унутрашњих историјских узрока тако и спољних чинилаца југословенске трагедије, на његово приписивање Милошевићу главне кривице за распад Југославије и његово амнестирања Туђмана и Изетбеговића, правих виновника тога зла.

Надао сам да је рат Нато-а против српског народа просветлио Вука Драшковића, као што је просветлио, рецимо, годинама зблуделог Станка Церовића, али оним што Вук чини одкад је постао министар Спољних послова СЦГ-а, претворивши се у адвоката, да не кажем у бареча Нато-а и Хашког трибунала, морам са жалошћу да признам да сам се преварио. Ма колико да

је Милошевић грешан, не може бити толико, као што то Вук тврди, да је замиришао рат милијарде људи против десетак милиона невољних Срба, апсолутно невиних пред сваком од двадесетак држава што су на заратиле Србе који су само бранили најсветији део своје земље, Косово. Није ваљда Милошевић кривљи од Клинтона, Олбрајтове и Холбрука! Бојим се да, размишљајући тако, Вук Драшковић са онима који га у томе следе, не подкопава и не шега донебесни крст израстао из огромног српског страдања на размеђу другог и трећег миленијума нашега Господа Исуса Христа.

Које бисте личности, међу истакнутим гостима Културног центра, навели са француске стране?

На првом месту би свакако био Пјер-Мари Галоа, генерал, геополтолог, Де Голов саборац и блиски сарадник, творац француске нуклеарне доктрине, аутор тридесетак књига; затим Пол-Мари де ла Горс, новинар, публициста, историчар, који је, још у самом њеном зачетку, дао врхунско виђење југословенске драме у свом чувеном чланку *Невероватна кратковидост међународне заједнице* на читавој страни месечника *Le Monde diplomatique*; Жак Мерлино, ТВ новинар, аутор познате књиге *Toutes les vérités yougoslaves ne sont pas bonnes à dire*, *Није добро рећи све југословенске истине*, у којој је разоткрио медијску сатанизацију Срба, посебно преко обилато плаћене од стране Хрвата и босанских муслимана америчке агенције за public relations, Rudder Finn; Луј Далмас, ветеран француског новинарства, директор месечника *Balkans-Infos* кога смо основали, пре осам година, нас неколицина француских и српских интелектуалаца, суочених са медијском блокадом; Жан Дитур, романиста и есејиста, члан Француске Академије, који је због своје одбране Срба, изречене у оквиру ове славне установе, био бесно нападнут у штампи од стране антисрпске отровнице, Франсоазе Жиру, пореклом турске Јеврејке; Владимир Волков, писац романираних дела на теме из историје Русије, стрчњак за дезиформацију, посебно на примеру оцрњивања Срба; Патрик Барио, војни лекар у чину пуковника, који је са својом супругом Евом Крепен, сведочио књигом *Убијају један народ*, о страдању

Срба у Крајини где су се њих двоје налазили у саставу мировних снага; Патрк Бесон, романсијер и публициста, аутор чувеног памфлета упућеног *Клеветницима Србије, Aux calomnieux de la Serbie*, који је у *Фигару* полемисао са једном од тих ноторних клеветника, Исмаиљом Кадареом; Мишел Колон, белгијски публициста, непоштедни аналитичар америчке империјалне политике, посебно у књизи *Monopoly*, где разоткрива мрачну позадину агресије Нато-а на Србију, затим, у сарадњи са Ванесом Стојиљковић, аутор филма *Les damnés du Kosovo, Уклети Косова*, потресног сведочанства о страдању косовских Срба под двоструком окупацијом, од стране Албанаца и Нато-а; Петер Хандке, славни аустријски писац, који је својом постојаношћу у одбрани Срба навукао на себе бес србофоба не само у Аустрији и Немачкој, него и у Француској где Хандке живи; Ли Ћинг, кинески песник, који се нашао у Југославији у време њене дуге агоније која му је својим крајњим чином, покушајем убиства српског народа, надахнула апокалиптичну збирку *Косово 1999*. Том делу сам посветио есеј *Косово као бескрајни простор људске савести у поезији Ли Ћинга*, уствари моје слово на промоцији те збирке, које је такође ушло у моју поменућу књигу о Косову.

Те личности, да не набрајам остале, толико су се ангажовале за нас да би им свакој понаособ требало доделити Орден Српске Истине, кад би такво одликовање постојало, а неке од њих су, као што смо видели на примеру Жана Дитурџа и Петера Хандкеа, поднели и последице. Слично је Патрик Барио, због одступања од званичне владине политике, морао да са својом супругом, напусти војну и ступи у цивилну службу. А генерал Галоа је, упркос својој огромној заслуги за Француску, био готово проказан, онемогућен, сем врло ретко, да се огласи у медијима. Толико је харало антисрпско једноумље у земљи Волтера и Виктора Игоа, да је стари генерал остао чак без издавача за своје меморе, *Le sablier du siècle, Пешчаник века*, и друга дела која је, срећом, стао објављивати Владимир Димитријевић. Међутим све те личности, како француске тако српске, најједном су пале у тешку немилост досовског амбасадора, бившег апаратчица-новинара, Радомира Диклића Бацка и његове супруге, музиколога, Ане Котевске, ћерке македонског Брозовог генерала, те летачице-галеристкиње-министарке Борке Божовић, да им

више није било доласка у Културни центар. Тако су ове три особе, из чисто тренутних политичких побуда, личних хирова и пустиг незнања, извршиле прави удар на српску културу и истину у једној великој светској метрополи у којој су ове годинама светлеле у антсрпској тами што је крајем XX века била обузела Град светлости.

Који су били први конкретни потези предузети од тог кризног штаба, да га тако назовемо?

Прво је отерана дугогодишња секретарица Центра, већ поменута Зорица Терзић, преводилац на француски песника Бранка Миљковића и владике Николаја Велимировића, која је била у вези са свим поменутиим личностима, и имала увид у односе медијско-политичког естаблишмента према нама, посебно фамозних интелектуалаца око тројства Бернар-Анри Леви, Ален Финкиелкраут, Андре Глуксман. Затим је, у бесу деконтаминације, наређено да се што пре спакује у картонске кутије и одашље у Београд драгоцени фонд генерала Галоа, наиме сви чланци изашли током 90-их у *Монду*, у *Фигару*, у *Ентернејшнел Хералд Трибјуну*, у *Монд дипломатику*, у *Курје ентернационалу* и другде, о збивањима на тлу претходне Југославије. Све је било сређено по годиштима и укоричено тако да је неко ко је хтео да нађе, на пример, чланке Флоранс Артман, док је била дописник *Монда* у Београду и Загребу у првој половини 90-их, могао то да одмах учини и да види како је ова хрватска снаха, супруга инжењера Емила Доманкушића, лажно извештавала, како је хушкала на рат, како је проглашавала *Меморандум Српске Академије* за нови *Мајн кампф*, како је утеривала у лаж високог претставника Уједињених нација у Босни и Хрватској, Јасушија Акашија, зато што је овај оптужио хрватску војску за ратне злочине приликом њеног похода на Западну Славонију - све је то било доступно истраживачима у срцу Париза. И док ти најубојитији докази о кобној улози Флоранс Артман у збивањима у Босни, у Крајини и у Хрватској, чаме у неком подруму МИП-а у Београду, она за то време, као порте-парол Карле дел Понте, ведри и облачи у Хагу, прописујући Србима шта им је чинити. Додајем да је у фонду

генерала Галоа било много часописа и књига на француском и енглеском о распаду Југославије и сукобима који су уследили - све је заузимало скоро пола зида једне просторије у Центру.

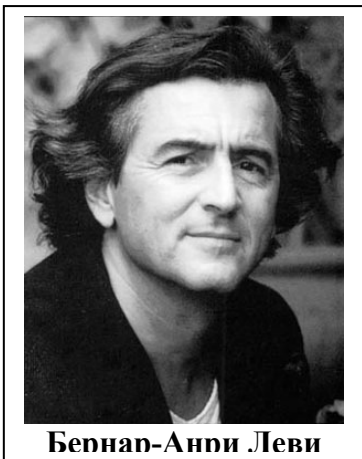
Како је архив генерала Галоа доспео у Културни центар?

То је само део велике прице о неравној борби нас неколицине Срба и Француза за истину о српским народу, приче које је генерал Пјер-Мари Галоа један од главних јунака. Знао сам за генерала Галоа, великог геоплитолога, творца француске нуклеране доктрине по којој, да би се противник одвратио од напада, није потребно имати хиљаде нуклеарних бојевих глава и на то трошити колосалне суме, као што су то у своје време чинили Совјетски Савез и Сједињене Државе, већ их је у ту сврху довољно имати само неколике стотине. Он доноси у својим мемоарима, *Пешчаник века*, како је једном приликом до касно у ноћ излагао Де Голу ту своју замисао и како ју је овај прихватио. Поставши нуклеарна сила, Француска је изашла из Нато-а, оставши изван њега све док је Ширак није у њега вратио и на Србе ратовао.

Међутим, никад нисам био срео генерала Галоа све до јесени 1992 када сам, враћајући се једног дана возом из Лозане у Париз, прочитао у *Фигару* један његов врло критичан чланак према француској политици која је, управо на примеру Југославије, абдицирала - та је реч била у наслову - пред немачком политиком, оставивши Србе, савезнике Француске из два светска рата, на цедилу. Одмах сам, преко нашег заједничког пријатеља, Пол-Мари де ла Горса, угледног новинара и историчара, тада директора часописа *Défense nationale* у министарству Одбране, ступио у везу са аутором чланка и наишао код њега на право разумевање југословенске драме која је онда била у жеку, као и на племениту понуду да нам помогне. Тако је генерал Пјер-Мари Галоа ушао у борбу за праведну ствар српског народа, поставши један од стубова те борбе. Ма колико да сам поносан што сам укључио у српску ствар две знамените светске личности, Андре

Малроа за спас Ловћена, и Франца Вебера за спас Мораче и Студенице, а потом косовских храмова, још сам некуд поноснији што сам укључио Пјер-Мари Галоу у борбу за српску правду и истину: кроз њега се годинама, у огромној завери ћутања што се

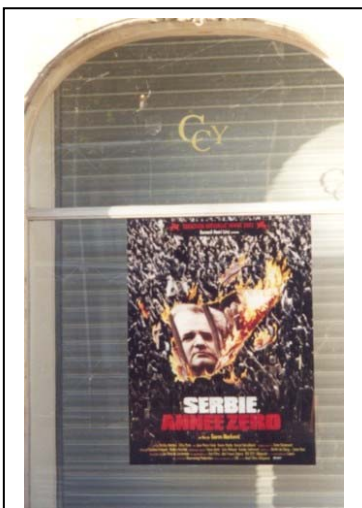
Бернар-Анри Леви

створила против нас, а коју је смењивао само бес пакла и тутањ апокалипсе, оглашавала савест Француске и Запада.

Негде крајем 90-их, прилично се разболевши, стари генерал ме једног дана питао шта да учини од оног дела свог архива који се односи на балканска збивања, пошто је све остало уступио националном Војном архиву у Венсену. Ја сам му сугерисао да га поклони нашем Културом центру у Паризу,

како би тај драгоцен материјал могао да буде коришћен на лицу места, што је он здушно учинио. И архив је заиста био веома коришћен све док није, једним хировитим поступком, отпремљен у Београд.

Шта се даље дешава?

Постер Левијевог филма *Србија нулта година* у излогу ЈКЦ-а у Паризу

Нешто крајње ружно и увредљиво према нама Србима! Пошто су из њега избацили једног од највећих добротвора српског народа и сместили га негде у неки подрум, Диклић и његова саветница су широм отворили врата Центра једном од најљућих српских злотвора, Бернару-Анри Левију, ради пропаганде његовог филма *Serbie, année zéro, Србија, нулта година*,, прављеног парама стеченим на српској крви, будући да је Леви годинама бљувао и ригао отров на Србе, тражећи њихово уништење, што никако није могло остати ненаграђено. Ишао је дотле да је на Телевизији, пред милионским гледалиштем, даривао, заједно

са Кушнером, бодеж свом идолу, исламисти Алији Изетбеговићу, у знак симболичке му подршке у борби против Срба. К томе је Леви са чопором својих француских, муслиманских и хрватских

присталица, приликом српске контраофанзиве на Горажде, априла 1994, насилно заузимао тај исти Центар, одајући се вандализму.

Браћа Најман урличу са прозора окупираног ЈКЦ-а

При томе су се посебно истакли синови Драгољуба Најмана који је, као награду за такав подвиг своје деце, добио од досовског режима место амбасадора у Унеску где му је учинак раван Диклићевом. Иначе сам Најмана срео уз Кушнера, мислим 1990, кад је Кушнер развијао своју фамозну теорију хуманитарног уплитања Запада у

ствари других држава, ради наводног спасавања мањина од већина и наметања путем силе људских права и демократије. Зна се колико је та прича била кобна по нас Србе али, што се тиче Најмана, требало је стварно смислити да се из дубоке мировине извуче један нехришћанин па да му се у светској организацији повери брига о српској скроз хришћанској културној баштини, посебно оној на Косову, која је под Најмановим пријатељем Кушнером толико страдала да је *Монд* овога, ругајући се Србима, назвао албанским националним херојем.

Да ли је на такав став према Левију било негодовања од стране српске заједнице у Француској?

Било је итекако, мада нису ишли дотле да леме излог Центра у коме је месецима стајао огромни постер Левијевог филма, под изговором да га је снимио у Левијеву службу упрегнути Горан Марковић. Чак је и *Монд*, у коме је Леви годинама сатанизовао Србе, био зачуђен антисрпском пристрасношћу тога филма. Међутим Диклић је, преко дневника *Вести*, позвао Србе, што су многи од њих схватили као праву безочност, да зузму самарићански однос према Левију, по оној: ко тебе плочом, ти њега погачом, и да се, како се дословно изразио, издигну изнад својих фрустрација. Наравно да се он није, ни тада ни касније, могао уздићи изнад својих фрустрација према оним Србима који су се, попут мене, Косте Христића, Владимира Димитријевића, Слободана Деспота, Милана Ратковића, Симе Мраовића, Марка

Марковића, Љубомира Михајловића, Богдана Манојловића, Јеврема Димитријевића, Станислава Божића из Брисела, те покојних Гаврила Руцковића и Марице Матеи, борили против антисрпске аждаје, док је он свирао у исте дипле са душманима српског народа, мамећи и вабећи на њега ту аждају. Док сам ја, уочи апокалипсе Нато-а над Србима, излазио пред ТВ камере са сликама косовских храмова и ликовима Христа и светитеља у њима, надајући се да ћу тиме учинити да устукне звер бездана која је на нас урликала, дотле се Диклић вукао по Немачкој да проси папир за своју агенцију како би могао да шири демократију у Србији, ускоро огрезлој у крви и огњу од бомби Нато-а. Још се бестидно хвалио у једном друштву да су Швабе према њему биле тако издашне да је одјеном бесплатно добио материјала у вредности од милион марака! А није се, несрећник, устручавао да нешто слично износи и у неким медијима!

Како сте се сналазили, пошто вам је одузет простор у Културном центру?

Како смо могли и умели. Једно време наставили смо да се састајемо, кад се радило о значајнијим скуповима, у Свечаној сали општине Деветог париског округа, коју нам је, пркосећи општој омрази на Србе, смело и племенито стављао на располагање градоначалник тога округа, пореклом Јевреј из Алзаса, Габријел Касперет, такође Де Голов саборац и министар, али Касперетовим одласком у пензију, изгубили смо и тај простор. А није било ни говора, пошто нас је Бацко избацио из Културног центра у улици Сен-Мартен, да се састајемо у биоскопској сали његове амбасадорске резиденције на булевару Делесер, што смо понекад чинили у време Милошевића. Онда нам нам није преостало друго него да изнајмљујемо дворане по Паризу као, на пример, Salle Lumière у четврти Сен-Жермен Депре, где су, о трошку Димитријевићеве издавачке куће, по цени од око 1000 евра за једну вече, одржана неколика изванредна скупа, пропраћена промоцијом последњих издања.

С друге стране, понекад су нам наши француски пријатељи излазили у сусрет па смо тако, захваљујући професору историје, Жан-Пол Бледу, имали у два маха, 26 марта 2003 и 2004, поводом

Франц Вебер, Комнен Бећировић,
Жан-Пол Блед на Сорбони 26.3.2004

четврте и пете годишњице агресије Нато-а на српски народ, величанствене скупове на Сорбони, посвећене Косову. Осим излагања угледних личности, на тим скуповима су приказани страхотни prizori разореног Косова до те мере да су људи у амфитеатру плакали. Затим су, у сјајном француском

преводу Адолфа Даврила (из 1868), читани делови из Косовске епопеје, прве године *Косовка девојка*, а друге *Мајка Југовића*, да би потом те песме биле отпеване на српском уз звуке гусала, што је било први пут у осмовековној повести Сорбоне да на њој зајече српске гусле. Наравно да њихове амбасадорске екселенције, Диклић и Најман са својим свитом, нису те скупове, најављене у *Вестима* и *Новостима*, својим присуством удостојили. Такође су игнорисали изложбу *Распето Косово*, уприличену трудом професора Љубише Фолића из Ђаковице, у јуну 2003, на главном броду речне флоте на Сени, *Vateaux Mouches*, захваљујући доброты власника те флоте, Жака Бриела, таста једног нашег човека, Рада Матовића из Никшића.

Додајем да је, у апсолутној немогућности да се то учини у нашем културном центру нити пак у биоскопској сали резиденције, претстављена такође на Сорбони књига, преведена на француски, неуморног борца са српску истину, нашег пријатеља Јургена Елсесера, *Немачка у косовском рату*, која је прави глас савест велике немачке нације. Слично је било и са мојом књигом *У души Косово*, која је доживела промоцију чак у Удружењу швајцарских новинара у Женеву, а није могла у нашој сопственој културној установи у Паризу, која се налази у мом непосредном суседству.

Је ли ваша књига толико богохулна да се нашла на Диклићевом индексу? Подсетите нас укратко на њену садржину.

Она садржи, на преко 200 страна, моје чланкем беседе, интервјуе, позиве на тему Косова током 90-их, али, како Косово не би испало као само нека моја српска прича, већ универзална,

проткао сам, посебним слогом, своја сопствена штива наводима из дела мноштва европских, посебно француских аутора који су током два послења века писали о Косову и уопште о Србији. Међу њима су песник Адам Мицкијевич, славни тумач наше народне поезије, историчари Франсоа Пуквил и Сен-Рене Тајандије, историчари уметности Шарл Дил, Габријел Мије и Андре Грабар, мистични писац, тумач Косовског епа, Едуар Шуре, географ Жан Брин, оријенталиста Виктор Берар, новинар Жорж Голи, слависта Емил Оман, слависта и визионар свесрпског уједињења књигом *La Grande Serbie*, Ернест Дени, и низ других. Поред ове две серије текстова, постоји и трећа: одломци из косовског циклуса у преводу Адолфа Даврила и Функ Брентана, као и *Симонида* Милана Ракића чијем сведочењу о Србима на Косову у турско-албанском ропству, посвећујем посебно поглавље. Моја књига је тако вишеструки приступ питању Косова: политички, национални, историјски, уметнички, песнички, духовни, једном речју цивилизацијски. Неки који су о њој писали, као професори Морис Перњије и Жан-Пол Бес, указали су управо на ту њену полифоничну одлику.

И не само да је ваша књига о Косову пала у Диклићеву немилост, него и књига на исту тему, Између силе и права Војислава Коштунице без кога Диклић не би никад постао амбасадор.

Као што, без Коштунице, не би никад ништа постали сви они из Дос-а, укључујући ту и самог Ђинђића. У сваком случају, поводом књиге председника Коштунице, која се под насловом *Entre la force et le droit, Између силе и права*, појавила у јесен 2002, незахвални Бацко није ни прстом мрднуо тако да је ова одлична књига, у којој је српска ствар постављена на тако високу разину да је тешко било напасти, прошла тотално незапажена, без и једне речи у медијима, сем што смо јој ми посветили један чланак у нашем *Балкан Инфо*. А није тачно да Диклић није могао ништа да учини тим пре што је Коштуница тада још увек уживао приличну наклоност Запада, задобијену обарањем Милошевића. Сем тога, један амбасадор, поготово који ужива милост државе у којој се налази, као што је то, изгледа, случај са Диклићем, и кога доста често позивљу на Телевизију, има увек далеко више

могућности да нешто учини, него ми обични смртници. А ми би свакако, из патриотских побуда, били организовали бар једну дискусију о Коштуничној књизи, да управо исте јесени, њен издавач, Владимир Димитријевић, није имао тежак саобраћајни удес који га је месецима приковао за болничку постељу.

Најобичнија дипломатска, ако не људска пристојност од стране Диклића захтевала је да књигу председника државе коју представља, бар пошаље, уз пропратну реч, својим колегама амбасадорима и другим политичким и медијским личностима са којима је у вези, што он уопште није учинио. А можда жалосник није ни знао да је књига изашла, толико се интересовао за делатност нашег најпознатијег издавача у свету, која се одвија у истом граду. Додуше, Димитријевић му се био замерио кад му је, у једној емисији на швајцарском радију у време агресије Нато-а, оштро противречио, осуђујући ту агресију, док ју је Диклић мање-више одобравао или налазио за њу разумевања. Наравно да Коштуничина књига није била једина прилика коју Диклић није искористио да се поведе реч о Косову, будући да му је, касније, од стране једне високе личности, а посредством госпође Тање Кецојевић, у ту сврху стављана на располагање дворана Монервил у Сенату ради одржавања симпозијума о Косову, што је он опет игнорисао. Знао добро пространу салу Монервил јер сам учествовао на неколика скупа која су њој одржана.

За то време, док сте ви и ваше друштво прогнани из Културног центра, шта се заправо у њему дешава?

- Јад и беда! Пошто су растерали са њеном публиком сву ону елиту, захваљујући којој је Центар током читаве деценије био жариште српске културе и истине у француској престоници, дали су се у потрагу за неким сасвим непознатим, минорним личностима које би им одржале понеко предавање, истовремено приређујући, у жалосној једноличности, неке изложбице концертчиће уз присуство по двадест-тридесет особа, док их је на наше манифестације долазило и по двеста. Пошто је Божовићка обавила своју деконтаминацију Центра, наводно затрованог од српских националиста и њихових француских пријатеља, и како би могла да се што преданије посвети свом саветничком послу, за

директорку Центра бива именована, уза све привилегије - дипломатска кола са шофером и остало - извесна Јагода Стаменковић, наводно стручњак за некакав културни маркетинг, а уствари курирка или, елегантније речено, официр за везу из Сава-Центра са два-три месеца стажа у министарству Културе, пре доласка у Париз. Али не лези враже! Ускоро долази до најоштријег сукоба између Диклића и његове саветнице, који траје месецима током којих Диклић са супругом вапи код Свилановића да, ако Бога зна, повлачи Божовићку из Париза, или да ће се он сам повући, да би на крају амбасадорски пар добио задовољење. Божовићка, којом се по некима Диклић послужио да разбије Центар, одлази крајње ојађена.

Центар, међутим, наставља да тавори, да спада на најниже гране. Једном приликом ту су месецима изложене рукавице од Евице, неке креаторке из Београда, која хоће да својим рукавицама направи утисак у светској метрополи моде. Другом приликом је изложба најобичнијих фотографија у црно-белом једне сликарке која, у ту сврху, доводи неку женску с улице и снима је обнажену, како би украсила своју збирку. При случајном сусрету са том сликарком, пошто станујем у близини Центра, она ме пита да ли сам видео њену изложбу, а на мој одговор да нисам и да ме нико у Центар не позива нити да знам шта се у њему дешава осим по ономе што чујем, она ми узвраћа саветом: "Упишите се!" Наравно да се Косово, тај превасходни простор српске националне свести, културе и духовности, у тој средини није могло ни пменути, будући да га је друг Бацко, одбацивши све оне који су се њиме бавили, сместио у гето најниже политике.

Такво се ругло, тек са понеким изузетком, одвија три и по године са једином српском културном институцијом те врсте у Западној Европи па чак и у свету, док српска истина чами затомљена, док књиге које ову садрже остају већином непредстављене и недоступне, док 250 хиљада српских косовских изгнаника чекују да се врате на своја огњишта, док божанствени косовски храмови вапе из рушевина да се сазна шта се са њима десило, док Косово на мору српских несрећа плови ка Великој Албанији, док се сатанизација Срба упорно наставља. Замислите једну културну установу у срцу Париза, у чијем се излогу испред кога дневно пролазе хиљаде људи, пошто се налази наспрам огромног здања

Бобура, једног од светилишта савременог француског културног живота, није годинама нашла ниједна наша књига, ниједан лик са фресака, као ни лик Светог Саве, Његоша или Карађорђа, иако је за овога постајала изванредна прилика : двестагодишњица Првог српског устанка 2004! Замислите такође некога ко је, по цену обилатх трошкова, на челу те установе, а ко се никад не оглашава, упркос толиким приликама и толиким изазовима! А за сво то време се у Европи и уопште у свету устаљује антисрпско проклетство, улазећи у књиге, у уџбенике, у речнике, у енциклопедије, у филмове!

Наведите неке примере.

Рецимо у уџбенику историје за француске матуранте, изашлом ове 2004 године, у поглављу о југословеској драми, стоји да су Срби главни кривци за пропаст Југославије и да је етничко чишћење њихов изум. Прошле године пак списатељка Силвија Матон објавила је роман, о коме је увелико било речи у медијима, *Океанија и варвари*, у коме је Океанија мала Шиптарка злостављана од стране Срба, варвара који губе сваку особину људских бића. Тако нешто налазимо само у ратним поклицима Исмаиља Кадареа на Србе, који их је оптуживао, у отвореном писму Ширазу на целој страни *Либерасиона* од 15 јануара 2002, да су на Косову покладали више од 1000 шиптарских малишана, испод пет година, нешто што се није видело од времена цара Ирода. Даље, 2001, кад се Диклић већ увелико био замбасадорио, појавио се у биоскопима, затим на ТВ екранима филм Елија Шуракија *Harrison Flowers, Харисоново цвеће*, на тему Вуковара где се Срби приказују као насилници, зликовци и убице, не само мирних и недужних Хрвата, већ, забога, и западних новинара који су, ето, дошли да поштено извештавају о збивањима у Југославији. У фебруару 2003, на Трећем каналу француске ТВ дат је једночасовни филм Марије-Клаудије Вогрић и Гонзала Арихона, *Људи из сенке Милошевића*, у коме је Милошевић само изговор да се, богзна по који пут, избљује на Србе најцрња пропаганда поводом Вуковара, Сарајева, Сребрнице, Омарске за коју аутори веле да је "српски Аушвиц." Наравно да није заборављен ни Рачак, иако се Рачак још од самог почетка

испоставио као гнусна зликовачка подвала, како би могли да отпочну ваздушни удари Нато-а по Србији и Црној Гори. У том филму појављују се и читавају своју тужну задату им причу, три перјанице оцрњивања сопственог народа, Милош Васић, Петар Луковић и Видосав Стевановић који је на француској телевизији, током бомбардовања, досољавао на српске ране.

Колико ми је познато, ни Амбасада ни Културни центар нису реаговали на ове и друге мрачне антисрпске ујдурме, већ смо то чинили ми из *Балкан Инфо*, у име нашег удружења *Vérité et justice - Правда и истина* - понекад са прилично резултата. На пример, кад су почетком ове године ТВ ревије, као *Télérama* и *Télé-Sept jours*, које излазе у милионским тиражима, објавиле, најављујући приказивање филма о обнови Старог моста у Мостару на каналу Arte, да је тај мост срушила српска, уместо хрватска војска, предсеник Удружења, Луј Далмас, упутио је тим ревијама препоручена писма, опомињући их на чињенице и наговештавајући им могућност судског процеса. Па да видите, одмах му је одговорено да је до тога дошло грешком - уствари условљеним антисрпским рефлексом Павловљевог пса - и да ће у наредним бројевима бити донете исправке, што је заиста и учињено. Да би истина победила, треба јој помоћи.

А ево још један вапећи пример Диклићевог нерада и необављања свога посла: кад су се, после албанског дивљања у марту ове године на Косову, појавили у *Монду* и другде, чланци за независност Косова, он уопште није на њих, као ни на бројне раније у истом духу, одговорио. Додуше, како сам чуо, донекле је прокукао на радију France-Infos, чудећи се како су медији могли да тако олако прихвате бајку о утопљеним албанским дечацима од стране Срба, бајку која је послужила као повод за погром на преостале косовске Србе. И то је било све, да би затим наставио са својом бајатом удварачком причом о Милошвићевој кривици и осталом, правдајући се пред једним честитим Србином, да он уствари друкчије мисли од оног што јавно прича, али да тако од њега захтева државни интерес.

Још нешто о Културном центру: је ли тачно да сад има два директора?

Јесте! Од летос - што је својеврсни изум -, осим нове директорке, Бранке Богавац, велике поклонике Исмаиља Кадареа, остала је и даље у Центру досадашња, Јагода Стаменковић, али убудуће са титулом извршне директорке! Тако за један посао, који су некад одлично обављали Неда Глушчевић, затим Божидар Шујица са двоје-троје помоћника, сада постоји прави board директора са повећаним особљем, као да се ради о неком великом предузећу! Ругло са Центром се наставља.

Поменуште двестагодишњицу Првог српског устанка: изгледа да је поводом тога, ипак била приређена нека свечаност.

Јесте, али врло јадна! Уместо да позове да говори на тој вечери некога од нас, на пример Косту Христица, чији је прадеда, Никола био председник владе Србије, а отац, Бошко, најближи Пашићев сарадник и амбасадор Краљевине Југославије у Атини, где се Коста родио, а затим у Риму, Диклић је изабрао да држи беседу о Карађорђу, извесног Ив-а Томића, проистеклог из мешовитог брака, и познатог једино по томе што је све ове године српске голготе провео, са двојицом млађаних Најмана чија је суврс, углавном у друштву српских злотвора који би му понекад уделили да понешто каже или напише у њиховим медијима, на пример у дневнику *Либерасион*, правој антисрпској пећини. Но то је ситан Диклићев грех у поређењу са наведенима којима треба још додати његов допринос да Епархија западно-европска изгуби, у последњем часу, бившу зграду југословенског конзулата недалеко од амбасаде у улици Фезандери, у коју се практично била уселила, након значајних улагања и извршених радова. Једном приликом сам видео владуку западно-европског Луку како, исфлекане мантије, са радницима износи прави крш из те зграде која је била остала дуго запуштена. Међутим, Горан Свилановић, Диклићев партијски и дипломатски шеф, пресудио је да зграда мора да припадне Македонији, не наишавши при том ни на најмање неслагање од стране Диклића и Котевске, већ напротив. Свака птица своје јату лети, а Котевска своје. Још се Свилановић у друштву Диклића, приликом сусрета са владиком Луком и Костом Христићем, председником Одбора париске

парохије, показао надменим и осорним до грубости. Црква је из зграде конзулата била исељена по хитном поступку.

Што се пак тиче зграде саме амбасаде, она је давно припала Хрватској, али је амбасада СЦГ-е остала доскора у тој згради, по цену плаћања врло високе кирије Хрватима. Шта можете да о томе кажете?

Не знам колики је у томе удео Свилановићевог МИП-а, посебно његове сиве еминенције Војина Димитријевића, а колики самог Диклића, али то је посебан скандал. Уместо да се, након деобе, амбасада СЦГ-е, пресели у зграду на булевару Делесер, која са анексом захвата око 1800 м², где је било посланство Краљевине Србије, потом Краљевине Југославије, а једно време и Брозове Југославије, пре но што ће постати само амбасадорска резиденција, она је и даље остала у улици Фезандери. Али је отада Хрватска изнајмљује Србији по папреној цени од 28 хиљада евра месечно, како се то види из уговора потписаног између Диклића и његовог хрватског колеге Божидара Гагра, 8 јануара 2002. За многе од нас то је било утолико чудније што је, како се могло видети на Телевизији, негде баш у то време израелски амбасадор, после пожара у амбасади своје земље у Паризу, ову одмах преселио у сопствену резиденцију, иако ваљда Израел може боље но Србија, исцрпена санкцијама, сатанизована,

Амбасадорска резиденција на булевару Делесер

избомбардована, економски упропаштена и под теретом од милион избеглица. Али кад му је један наш познати париски архитекта предложио да изврши извесну адаптацију здања на булевару Делесер, како би ова бар привремено послужила као амбасада, Диклић је то одбио, изјавивши да би она, ипак, била неподесна и

непрактична за ту сврху. Било је и других ваљаних предлога у том погледу, на пример од стране докторке Марице Матеи, који су такође одбачени.

Међутим, како је уговор с Хрватском продужаван сваких шест месеци, а Диклић се са два-три члана породице, несметано ширио у пространом дворцу од три спрата са баштом на булевару Делесер, то је закупнина зграде од 400 м² у улици Фезандери, крајем лета 2004, дакле 32 месеца након подписивања уговора, кад су је Хрвати коначно преузели, достигла голему суму од близу милион евра, не рачунајући додатне трошкове за то време, како за амбасаду тако за резиденцију. Ако је у свему што смо досад изнели Диклић грешан, овде је заиста прегрешан заједно са својим шефом Свилановићем, свакако.

Све у свему, може се рећи да је Диклићевом четворогодишњем учинку у Француској раван само његов некадашњи трогодишњи новинарски учинак у Сенегалу где је, као дописник Танјуга, користио вилу и друге привилегије, а да својој агенцији, на њено велико незадовољство, никад није послао ниједног дописа. Треба за то питати, као и за његово саучесништво у дезинформацији почетком рата, због чега је отпуштен из Танјуга, његове бивше колеге. Но како није исто бити немушти новинар у Дакару, и амбасадор у Паризу, последице по националну ствар су неупоредиво озбиљније.

Не само да је својим непојављивањем или својим бенетањем туђе приче у медијима, својим несрећним избором хировитих и неспособних сарадника, својим гашењем праве делатности једине српске културне установе у Европи, својим игнорисањем читаве плејаде Срба и Француза, преданих посленика на пољу наше културе и истине и покушајем да их неутралише, својим разједињавањем Срба у Француској, поделом на подобне и неподобне, својим олаким пристанком да Епархија западно-европска остане и даље у једном ћумезу, док се он разметао у дворцу, својим расипничким истрајавањем у згради бивше амбасаде, додељене Хрватској, а посебно својим потпуним гушењем истине о Косову, Диклић није ниста учинио да српска ствар током дуге четири кључне године крене на боље у Француској, а тиме у Европи и у свету, него ју је огромно обназдио.

Не знам постоји ли за то уставна могућност, али би требало образовати парламентарну комисију која би испитала четворогодишњи крајње поразни учинак у Паризу овог чемерног

амбасадора. У сваком случају, намеће се хитна реформа наше дипломатије, како се у свет не би слали дипломатски лезилебовићи, трутови и штеточине, попут Радомира Диклића, или узимали из нафаталина међународни пензионери, попут Драгољуба Најмана, или пак хвалитељи српских злотвора, попут Бранке Богавац, већ личности високе националне свести и културе, доказани родољуби, прави прегаоци и мисионари српске ствари, каквих има много у отаџбини и расејању.